

Uzavírání cest 2024

aneb

... zase jedn konec...

Uzavírání cest

17.11.

Co napsat o této výpravě... Hurá je tu poslední výjezd? Nebo A je to tu, poslední letošní výprava? Či snad Je tu konec sezóny a s ním poslední letošní výprava? Nějak nevím. Všechno je to nějak šejderem.

Pravda, poslední výprava letos to je, je podzim, venku zataženo a neteple, nálada neveselá.

Tak do toho.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1261	0	0	3

Uzavírání cest obvykle bývá jednodenní a je to takové rozloučení s končící sezónou a ohlédnutí za ní. I tentokrát pojedeme na jeden den, délka by výpočtově měla být 63 kilometrů. Avšak nenáročným terénem.

Sraz je na Masaryčce v 8:30, vlak odjíždí v 8:50.

Tentokrát vyjždím do kopce v ulici Chorvatské. Ani se nepokouším ji vyjet. Sice jedu nalehko, ale kopec je velmi příkrý. Pak už to není zajímavé. Perunova, levá na Vinohradskou, odbočkou vpravo na Náměstí Jiřího z Poděbrad, prudká pravá do Slavíkovy, lehká levá do ulice U Rajske zahrady, ostře vpravo dolů volným pádem k Seifertově, ostrá levá na křižovatku U Bulhara, rovně do Hybernské, pravá do Havlíčkovy před hlavní vchod na nádraží. Tři schody nahoru a jsem v hale. Jelo to nějak rychle a jsem tu brzy. Nevadí. Zavolám Lence a pokud je už někde poblíž, můžeme chytit dřívější vlak.

Hmm, tak nic. Lenka mi oznámila, že nejede, protože dává přednost, nějaké oslavě. Takže vlakem pojedu sám. Standa na nás, respektive na mě, čeká v cílové stanici, kam se odebral po svých.

Vlak je přistaven, nastupuju a nakládám a jsem tu skoro sám. Cesta samotná byla nudná a nezajímavá. Venku je šedivo a chladno. Jediné oživení přinesl štíplístek, který při průchodu kolem Mašinky zpozorněl, zastavil a prohlížel si ji. Pak když došel ke mně, zeptal se pro mě naprosto nepochopitelně: "Vidím dobře dálkový speciál?" Cože? První člověk ví, co vidí? Tak mě to ochromilo, že jsem dopověděl až po značné odmlce. Tedy aspoň pro mě dlouhé. Pak jsem mu jeho domněnku potvrdil. A samozřejmě nastaly rozhovory na téma cyklistiky na těžko, navštívené destinace, vzdálenosti a zážitky s místním obyvatelstvem. Mezi tím odskakoval odbavit vlak z další stanice, a to až do doby, kdy jsem v Klučově vystoupil.

Na lavičce na nástupišti hned proti dveřím odkud jsem vystoupil sedí Standa. Takže to bychom měli. Přivítali jsme se, pověděli si o tom, že Lenka nejede a kam a kudy to vlastně pojedeme.

Vyjíždíme. Kromě dříve popsané podzemní nálady se přidává ještě něco, co jsem z okna vlaku nemohl zaregistrovat. Fouká vítr. A to celkem hodně. Ve směru od západu k východu. Ted' ho máme z patnácti minut.

Podzemní krajina je lehce zvlněná, zatím se jet dá. Míříme k první a jediné atrakci – mohyla u Lipan. Ano ta, co je tam na památku jedné z naší nejslavnějších proher. Zná to každý a skoro všichni tam už byli. Jak soukromě, tak dříve se školou. Nás tam ale zajímá něco jiného. Tak jedem.

Právě odbočujeme na Chrástčany. Je tu uzavírka a za ní krásná nová silnice, ještě bez čar. Jede se po ní velmi pěkně. Navíc jsme zašití za terénní vlnou a nemůže na nás vítr. Bohužel kousek za vesnicí tato krása končí. Silnice je zase normálně okresní s rozdrobenou krajnicí. Po ní jsme dojeli ke křížení s se silnicí č.12 Českobrodská. Čekal jsem, že díky obvyklému provozu si tady pěkně postojíme a odpočineme. Tedy až na to, že tu fouká vítr a rozhodně nehřeje. Ale se Standou jsme se shodli na tom, že je to pořád lepší než vedro v létě na Expedici v Itálii. Tady se už nějak zahřejeme. Ale před vedrem nelze uniknout. Oproti očekávání jsme na druhé straně silnice prakticky hned a zase si užíváme prázdnou a klidnou okresku. Jenom je to tu víc do kopce.

Za nějakou tu chvíli, po vyškrobání do nepřijemného finálního kopce, jsme u mohyly.

Kromě ní je tu i lavičkoviště, kde jsme spočinuli. Nejdříve jsme probrali známé události související s mohylou. A pak přišlo to zajímavější. Standa tvrdí, že o tom ještě neslyšel, já se již několik let pokouším se nás tam zavést. O co jde? Jmenuje se to Čertova brázda. Jde o dvaadvacetikilometrový zbytek něčeho. Zatím se spekuluje o nějaké “dálnici” z doby paleolitu. Standa nám o tom přečetl

pár základních věcí z mých příprav, ale jen tolik, aby to vzbudilo jeho zvědavost. Později jsme se dohodli, že to tam příští sezónu určitě navštívíme. Dig.

O nějaké Čertově brázdě jsem slyšel poprvé a hned, že prě vede přes Chotouň až někam sem. To je tedy novinka, ani v Jílovém, což je poblíž, v muzeu jsem o tom neslyšel. Tak se těším na příští rok, co s touto brázdou objevíme. Sar.

No, je tu zima, pomalu pojedeme.

Začíná to dobře. Dolů. Jenom je to trochu rozbité. A za deset minut brzdíme v obci Chotýš u mojí nemovitosti. Aby aspoň Standa viděl na vlastní oči, proč pořád plivu oheň a síru při jakémoliv zmínce o tomto objektu. Dig.

Já být Digem, tak bych oheň ani síru neplival. Líbilo se mně to, i ves Chotýš vypadala obstojně, dokonce autobusovou zastávka tam mají. Sar.

To ano. Jenže jde o to, za jakou cenu a úsilí objekt vypadá tak jak vypadá, funguje, jak funguje a peripetie k tomu vedoucí.

Provedl jsem ho, ukázal tepelné čerpadlo a jiné vymoženosti, které mě minulý rok prakticky finančně odepsaly.

No a zase pojedeme. Ale co to? Slunce? No tak to si nechám líbit. Chotýš opouštíme kolem rybníka a prudce nahoru.

Jdeme pěšky a při tom rozebíráme to, co Standa před chvílí viděl a prošel. Zejména mu k tomu dodávám minulost a širší souvislosti, zdá se, že plně chápe moje rozpoložení už při jakémoliv zmínce o tom baráku.

Mezi tím jsme nahoře. Kde? Ve Svatbíně. Ano, v tom Svatbíně, o kterém jsem se zmiňoval v minulé zprávě. I teď zdůrazňuji, že kromě názvu obce tu není ale vůbec nic zajímavého. Snad jediné to, že koncová cedule obce je asi deset metrů od vstupní cedule KNČL. Tedy Kostelce nad Černými Lesy. Původně jsme tady plánovali oběd. Ale shodli jsme se na tom, že ještě nemáme hlad, a navíc to docela pěkně jede, a tedy zastavíme někde jinde.

Opouštíme KNČL, přejíždíme hlavní do Říčan a pokračujeme po souběžné okresce bez provozu směrem na Výžlovku. Jede se naprosto skvostně. Užíváme si to a ani si nepovídáme. Bohužel zalezlo slunce a ochladilo se. I tak je to tu v to Černém lese, nad kterým je ten Kostelec, parádní. Silnice se jen lehce houpe, a kromě nás tu nikdo není. Je tu zvláštní ticho. Stromy sice šumí, ale jinak tu není jediný lesní zvuk. Kdyby se trochu setmělo, dal by se tu natáčet thriller "Záhada Černého lesa". Z naprosto krásných úvah a představ o takto vzniklém strašidláckém filmu mě vytrhla cedule. Výžlovka. To už jsme tady? Aha a stop. Oběd! Musíme tady. Dál, směrem ku Praze už hospody, kde by nám uvařili nejsou. Ale ani tady si žádný podnik nevybavuju. Tak teď nevím! S řešením přišel Standa. Co takhle zajet do sousedních Jevan... Dál už mluvit nemusel. Ano, jistě, samozřejmě a jediné Hotel Praha.

Za tři minuty jsme u něj. Zaparkovali jsme a tradá dovnitř. A dobře jsme udělali. Je tu teplo, ve vzduchu je cítit směs jídel, na kterých aktuálně pracuje kuchař, piva a standardního hospodského smradu. Kromě nás je tu pár obstarožních místních, bavěj se o nejdůležitějších světových problémech v Jevanech, a nějaký kluk se džbánkem. Usedli jsme na lavice ke stolu a jakmile dorazila hospodská, objednali jsme si. Když s objednávkou odešla, zvolili jsme téma rozhovoru, který nám měl zkrátit dobu čekání na jídlo. Jaké však bylo překvapení, když jsme ještě nestihli řádně rozvinout myšlenku a její směřování a jídlo bylo na stole. Tak to jsem fakt nečekal. Když jsem tady byl před lety naposledy, měl to tady Čínan a objednávalo se pomocí čísel uvedených v jídeláku u každé položky. Jídlo samotné bylo tehdy sice levné, ale hodilo se opravdu jen na doplnění energie. Žádná mňamka. Dnes jsem příjemně překvapen. Porce velká akorát a pochutnal jsem si. I Standa se vyjadřuje podobně.

Všechno pěkně jednou končí, tedy i náš pobyt zde. Vyšli jsme ven, odparkovali kola a vydali se na závěrečný kus cesty. Mezi tím sprchlo. Ne moc, ale osamocené kapky deště otravují. Bohužel jsme vyjeli ze všech terénních vln a jsme vystaveni větru. Projeli jsme kolem rozhledny Skalka. Nahoru rozhodně nepůjdeme. Jednak jsme tu už byli a jednak nestojíme o to, abychom pomocí větru přistáli v KNČL na náměstí. Pokračujeme na Štíhlíce. Ano, je to oproti trase zajíždka, ale přímá trasa je lesním terénem, nyní plným vody a bahna. Navíc pojedeme i kousek po větru.

Štíhlíce. Velmi ostrá levá a proti přímému protivětru pomalu vpřed. Fakt to vůbec nejede. Naštěstí jen do chvíle, než to bylo trochu z kopce a pak jsme zajeli do krytu lesa. Smutné je, že je to zase do kopce. A to až do Žernovky. Tady mám vymyšlenou senzační zkratku rovnou do Babiček. Odbočujeme z hlavní a Standa nechal zastavit. Asi nějaký technický problém. Protože jinak dneska jede

perfektně. Tak ne, žádná technika. Standa se mnou nechce dál pokračovat. Na vině je trasa. Nelíbí se mu, že by měl projíždět Prahou. Prý má svůj závěr vymyšlený jinak. No, jak chtěj vaši. Loučíme se. Standa se vrátil na hlavní, já pokračuju na zkratku. Ani mě nijak zvlášť netěší, jet samotnému mě nebaví. Tak jen ve zkratce: Babice, Babičky, Břeží, Křenice, Královice. Tady mě navigace překvapila tím, že mě žene k Markétě. Malý kostelík se hřbitovem, kde jedna z velkých hrodek má střechu jako víko od jaderného reaktoru. Že by se tudy dalo objet centrum Královic? No, bylo by to fajn. Nemuselo by se dolů a pak zase nahoru a asi by se cesta asi o kilometr zkrátila. Jsem tady. Aha, tak ne. Kostelík je opraven a co víc, vyrostla tady spousta baráčků a vzniklo oválné náměstí. Dlážděné a celkem pěkné. Jediná vada je, že samotná Markéta je úplně uzavřena. Navíc to vypadá, že původní cestu zespoda zrušili. Tedy je to tu neprůjezdné. Jak je možné, že o tom navigace neví? Vracet se rozhodně nebudu. Při příjezdu jsem si všiml úplně maličké cestičky mizící v kopřivách, směřující asi tak směrem, který bych potřeboval.

Pokračuju po ní. Pěšky. Je to tak moc z kopce a po mokré hlině, že si netroufám. A jsem dole u hřišť. A ano směr je správně. Vyloupnul jsem se na správné silnici a směřuji na Dubeč. A zase to není zajímavé. Akorát trochu sprchlo, jinak se nedělo vůbec nic zvláštního. Projel jsem Dubeč a namířil si to do Dolních Měcholup, dál kolem ateliérů seriálu Ulice, vrchem přes Průmyslovou, odbočkou do Rabakovské, tudy na Skalku, pak rovně kolem školy, za ní doprava na kruhák v ulici v Olšinách třetí výjezd na Vršovickou a po ní skoro až domů.

Po dojezdu koukám a opravdu se výpočet a reálná kilometráž shodují.
63.

Tímto prohlašuji cesty, silnice i pěšinky pro do začátku příští sezóny za uzavřené

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	47	1324	63	15	3 - 6

Epilog:

Tato výprava byla v naprostém pořádku. Ale přesto si připadám nějak rozpačitě. Byla tak klidná, že to hraničí s nudou. Kromě sněžení a mrazu se vystřídalo veškeré u nás dostupné počasí. A ano, dost se mě dotknul přístup Lenky, která se neobtěžovala předem ohlásit, že nepojede.
Dig.

Bylo to takové průměrně, šedivě, bez emocí. Pomohlo tomu proměnlivé nejisté počasí, ale nemůže být vše top. Tak se těším na sezónu 2025, co přinese nového. Sar.

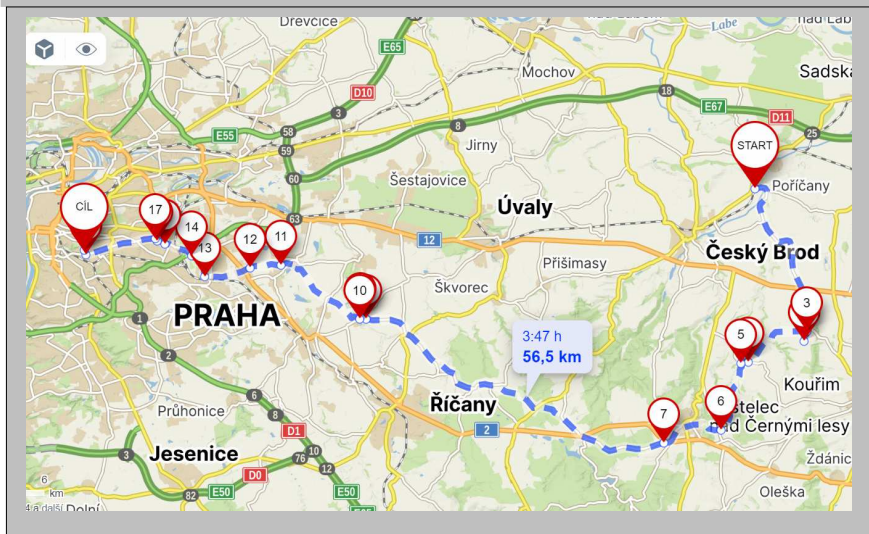
Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

dva uzavírači...: Dig a Standa

63 km
Předsezónní 2025

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Dig (Dig) Standa (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz